A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (hatodik tanács)

2005. július 14. *

A C-420/04. P. sz. ügyben,

Georgios Gouvras, az Európai Közösségek Bizottságának tisztviselője (lakóhelye: Bereldange [Luxembourg], képviseli: J.-N. Louis ügyvéd, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2004. szeptember 29-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: J. Currall és L. Lozano Palacios, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: A. Borg Barthet tanácselnök (előadó), J.-P. Puissochet és S. von Bahr bírák,

főtanácsnok: C. Stix-Hackl,
hivatalvezető: R. Grass,

a főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

1 Fellebbezésével Georgios Gouvras az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-180/02. és T-113/03. sz., Gouvras kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 15-én hozott ítéletének (EBHT 2004., KSZ-IA-225. o., II-987. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri; ezzel az ítéletével az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbezőnek egyrészt az Európai Közösségek Bizottsága 2001. augusztus 14-i, a fellebbező alkalmazási helyeként 2000. november 1-jére visszamenőleges hatállyal és a szolgálat érdekében történő kirendelésének teljes időtartamára Athént meghatározó, és az e határozat végrehajtása révén jogosulatlanul kifizetett pénzösszegeket visszatéríttető határozatának (a továbbiakban: 2001. augusztus 14-i határozat), másrészt pedig a Bizottság 2002. április 30-i, kirendelése időtartamára a fellebbező díjazásának az alkalmazási helyéről Luxemburgba átutalható részét 35%-ra korlátozó határozatának megsemmisítésére irányuló kereseteit.

Jogi háttér

2 Az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 37. cikke a szolgálat érdekében történő kirendelést a következőképpen határozza meg:

„A kirendelt tisztviselő olyan beiktatott tisztviselő, aki(t) a kinevezésre jogosult hatóság döntése alapján [helyesen: a kirendelés a véglegesített tisztviselőnek az a helyzete, amikor a kinevezésre jogosult hatóság döntése alapján]:

a) a szolgálat érdekében olyan utasítást kapott:

— hogy ideiglenesen az intézményén kívüli beosztást lásson el [...]

[...]"

3 A személyzeti szabályzat 38. cikke a következőképpen határozza meg közelebbről a szolgálat érdekében történő kirendelésre vonatkozó szabályokat:

„A szolgálat érdekében történő kirendelésre az alábbi szabályok vonatkoznak:

a) a kirendelésről a kinevezésre jogosult hatóság az érintett tisztviselő meghallgatása után határoz;

b) a kirendelés időtartamát a kinevezésre jogosult hatóság határozza meg;

c) az érintett tisztviselő minden hatodik hónap végén kérheti a kirendelés megszüntetését;

d) a 37. cikk a) pontjának első francia bekezdése alapján kirendelt tisztviselő különbözet fizetésére [helyesen: illetménykülönbözet felvételére] jogosult, amennyiben azon beosztás teljes díjazása, ahová kirendelték, kevesebb, mint amely az anyaintézménybeli besorolási fokozata és fizetési fokozata alapján megilleti; hasonlóképpen jogosult minden olyan járulékos költség megtérítésére, amely a kirendelésével kapcsolatban merül fel;

[...]

f) a kirendelt tisztviselő megtartja beosztását, magasabb fizetési fokozatba lépésre való jogát és az előléptetésre való alkalmasságát [helyesen: előléptetéshez való jogát];

g) kirendelésének végével a tisztviselőt haladéktalanul vissza kell helyezni az általa korábban betöltött beosztásba."

4 A személyzeti szabályzat 85. cikke a jogosulatlan kifizetések visszatérítését az alábbiak szerint szabályozza:

„Minden túlfizetett [helyesen: jogosulatlanul kifizetett] összeget vissza kell téríteni, amennyiben az átvevő tudatában volt annak, hogy a kifizetésnek nem volt jogos indoka, vagy amennyiben a túlfizetés ténye nyilvánvalóan olyan, hogy azt nem lehetett figyelmen kívül hagyni."

5 A kirendelés idején az alkalmazási hely kihatással van a személyzeti szabályzat VII. mellékletének a külföldi munkavégzési támogatást, a beilleszkedési támogatást és a napidíjat szabályozó 4., 5. és 10. cikke alkalmazhatóságára.

6 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdése szerint:

„(1) A háztartási támogatással és az eltartott gyermek után nyújtott támogatással növelt alapilletmény 16%-ának megfelelő külföldi munkavégzési támogatást kell folyósítani:

a) az olyan tisztviselők részére:

— akik nem állampolgárai, és soha nem is voltak állampolgárai annak az államnak, amelynek a területén alkalmazási helyük található, és

— akik a szolgálatba lépésük időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves időszakban nem rendelkeztek lakóhellyel, illetve nem folytattak főfoglalkozásként végzett tevékenységet azon állam európai területén. E rendelkezés alkalmazásában egy másik állam, vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységből származó körülményeket nem kell figyelembe venni;

b) az olyan tisztviselők részére, akik azon állam állampolgárai vagy volt állampolgárai, amelynek területén alkalmazzák őket, de akiknek a szolgálatba lépésük napjával záródó 10 éves időtartam alatt lakóhelyük, valamely állam vagy nemzetközi szervezet szolgálatában végzett feladatok ellátásától eltérő okból az adott állam európai területén kívül volt."

7 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 5. cikkének rendelkezése értelmében:

„(1) Azon tisztviselőnek, aki külföldi munkavégzési támogatásra jogosult, vagy aki bizonyítékot szolgáltat arra, hogy lakóhelyet kellett változtatnia annak érdekében, hogy megfeleljen a személyzeti szabályzat 20. cikkének, amennyiben a tisztviselő háztartási támogatásra jogosult, kéthavi alapilletménynek megfelelő beilleszkedési támogatás, más esetekben egyhavi alapilletménynek megfelelő beilleszkedési támogatás fizetendő.

[...]

A beilleszkedési támogatást a tisztviselő alkalmazási helye tekintetében rögzített értékkel kell súlyozni.

(2) Azon tisztviselőnek, akit új alkalmazási helyre helyeznek át, és ezért annak érdekében, hogy megfeleljen a személyzeti szabályzat 20. cikkének, lakóhelyet kell változtatnia, azonos összegű beilleszkedési támogatás fizetendő.

(3) [...]

A beilleszkedési támogatást a tisztviselőnek, és — amennyiben háztartási támogatásra jogosult — családjának a tisztviselő alkalmazási helyén való letelepedését igazoló dokumentumok benyújtásakor kell kifizetni.

(4) Az a tisztviselő, aki háztartási támogatásra jogosult, és aki az alkalmazási helyén nem családjával együtt telepedik le, az egyébként járó háztartási támogatásnak csak a felét kapja meg; a támogatás másik fele akkor kerül kifizetésre, amikor a tisztviselő családja a tisztviselő alkalmazási helyén letelepedik, feltéve hogy ezt a [a személyzeti szabályzat VII. melléklete] 9. cikkének (3) bekezdésében megállapított határidőn belül teszik.

Amennyiben a tisztviselőt családja tartózkodási helyére helyezik át, mielőtt családja a tisztviselő alkalmazási helyén letelepedett volna, a tisztviselő nem jogosult a beilleszkedési támogatásra.

[...]"

8 A személyzeti szabályzat VII. mellékletének 10. cikke szerint:

„(1) Az a tisztviselő, aki bizonyítja, hogy lakóhelyet kell változtatnia annak érdekében, hogy megfeleljen a személyzeti szabályzat 20. cikkében foglalt követelményeknek, a (2) bekezdésben meghatározott időszakra [...] napidíjra jogosult [...]

(2) [...]

A napidíj semmilyen esetben sem folyósítható azt követően, hogy a tisztviselő a személyzeti szabályzat 20. cikke követelményeinek teljesítése érdekében elköltözik.

[...]"

9 A személyzeti szabályzat VII. melléklete 17. cikkének szövege a következő:

„(1) A kifizetést a tisztviselő részére azon a helyen és azon ország pénznemében kell teljesíteni, ahol feladatait ellátja.

(2) A Közösségek intézményei által a személyzeti szabályzati bizottsággal folytatott konzultációt követően közös megegyezéssel megállapított szabályokban foglalt feltételek alapján a tisztviselő kérheti:

a) díjazása egy részének, amely nem haladja meg a neki járó külföldi munkavégzési vagy külföldi tartózkodási támogatás összegét, azon intézmény által történő rendszeres átutalását, amelyben szolgálatot teljesít [...]

b) az a) pontban meghatározott maximumot meghaladó rendszeres átutalások elvégzését, feltéve hogy azok olyan költségek fedezésére szolgálnak, amelyek különösen olyan, a tisztviselő által bizonyítottan rendszeresen végzett kötelezettségekből származnak, amelyeket az intézmény székhelye szerinti országon, vagy a feladatainak ellátása szerinti országon kívül végzett;

c) kivételes esetben és bizonyítottan alapos indokkal a fent említett rendszeres átutalások mellett, olyan összegek átutalását, amelyekről az a) pontban említett pénznemekben kíván rendelkezni.

(3) A (2) bekezdésben meghatározott átutalásokat a személyzeti szabályzat 63. cikkének második bekezdésében meghatározott árfolyamon kell teljesíteni; az átutalások összegét meg kell szorozni egy együtthatóval, amely azon ország súlyozásának [helyesen: korrekciós együtthatójának], amelynek pénznemében az átutalást teljesítik és azon ország súlyozásának [helyesen: korrekciós együtthatójának], amelyben a tisztviselő alkalmazásban áll, az összefüggését fejezi ki."

10 Az Európai Közösségek tisztviselőinek járandósága egy részének átutalása részletes szabályainak megállapításáról szóló — 1980. január 1-jén 1979. április 1-jei hatállyal hatályba lépett — szabályozás (a továbbiakban: közös szabályozás) 1. cikkének rendelkezése szerint:

„A személyzeti szabályzat VII. melléklete 17. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján a tisztviselő — kérelemre — az intézményen keresztül rendszeresen átutaltathatja járandóságának az általa külföldi munkavégzési támogatás vagy beilleszkedési támogatás címén felvett összeget meg nem haladó részét, amelyre alkalmazni kell az alkalmazási helyen a tisztviselő díjazására vonatkozó kiigazítási együtthatót [helyesen: korrekciós együtthatót]."

11 A közös szabályozás 2. cikkének előírása szerint:

„Ezenkívül, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 17. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján a tisztviselő — kérelemre –az intézményen keresztül rendszeresen

átutaltathatja járandóságainak az 1. cikkben meghatározott összeget meghaladó részét, amennyiben ezek az átutalások az alkalmazási országon kívül felmerülő rendszeres és bizonyított kiadásokból eredő költségek fedezésére szolgálnak.

Ilyen jellegű átutalásokra jogosító költségek:

— annak a gyermeknek az iskola- vagy egyetemlátogatási igazolással bizonyított taníttatási költségei, akire tekintettel a tisztviselő eltartott gyermek után nyújtott támogatásra jogosult [...]

— [...]

— a közjegyzői okirat és a kölcsönszerződés bemutatása alapján a jelzálogkölcsön visszafizetésének törlesztése [...]"

12 A közös szabályozás 3. cikke kimondja:

„Az 1. és 2. cikkben meghatározott rendszeres átutalások együttes összege nem haladhatja meg a nettó havi jövedelem 35%-át."

13 A közös szabályozás 5. cikke értelmében:

„A személyzeti szabályzat VII. melléklete 17. cikke (2) bekezdésének c) pontja alapján a kinevezésre jogosult hatóság, kivételes esetben és bizonyítottan alapos indokkal, engedélyezheti a tisztviselőnek az intézményen keresztül olyan összegek átutalását, amelyekről ugyenezen melléklet (2) bekezdésének a) pontjában említett pénznemekben kíván rendelkezni. Az engedély megadására az indokolás vizsgálata alapján kerül sor."

14 Végül a közös szabályozás 6. cikke negyedik bekezdésének előírása szerint:

„Az intézmény rendszeresen ellenőrzi az átutalás engedélyezését indokoló feltételek folyamatos fennállását. Az intézmény megszünteti az utalást, amennyiben megállapítja, hogy e feltételek már nem teljesülnek."

15 A Bizottságnak a közös szabályozás végrehajtásának részletes szabályairól szóló, 1993. július 30-i belső irányelve, amelyet a *Közigazgatási Tájékoztató* 1993. augusztus 11-i 815. számában tettek közzé, a következőképpen rendelkezik:

„1. A [közös] szabályozás 2. cikkében rögzített feltételek fennállása esetén a tisztviselőnek lehetősége van az 1. cikkben megjelölt legmagasabb összeget meghaladó összeg rendszeres átutaltatására.

— Ezeknek az átutalásoknak a [közös] szabályozás 2. cikkében felsorolt költségek fedezésére kell szolgálniuk.

— [...]

3. Az intézményen keresztül történő átutalás rendszere csak abban az esetben vehető igénybe, ha a kiadások és az ahhoz kapcsolódó költségek felmerülésének helye a tisztviselő alkalmazási országán kívül található, és az utalásra ennek az országnak a fizetőeszközében kerül sor [...]"

A jogvita alapját képező tényállás

16 A jogvita alapját képező tényállás a megtámadott ítélet szerint a következő:

„15 A felperest 1982. június 1-jén nevezték ki az Európai Közösségek Bizottságának próbaidős tisztviselőjévé, és Luxemburgba osztották be A 6-os besorolási fokozatú tanácsosként.

16 A felperest egy 1983. február 25-én hozott határozattal, 1983 március 1-jei hatállyal iktatták be, majd 1987-ben előléptették az A 5-ös besorolási fokozatba, végül pedig 1999. március 1-jén — osztályvezetői minőségben — az A 3-as besorolási fokozatba.

17 A Bizottság összes szervezeti egységének átszervezését követően, a felperest 1999. október 1-jén kinevezték az Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatóság Közegészségügyi Igazgatóságának Közegészségügyi Elemző-, Politikafejlesztési és az Egészségügyi kérdések egyéb politikai területeken történő figyelembevételével foglalkozó Egysége vezetőjévé.

18 Minden érintett fél egyetértésével a felperes főigazgatósága 2000. október 6-án azt kérte a Bizottság Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóságától, hogy a személyzeti szabályzat 37. cikke a) pontjának első francia bekezdése és 38. cikke alapján szolgálati érdekből rendelje ki a felperest a görög egészségügyi minisztériumba.

19 Evégett — egy 2000. október 27-i határozattal — a felperes újrabeosztásra került személyes tanácsadóként a Bizottság Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatósága Közegészségügyi Igazgatóságának igazgatójához. E határozat 2000. november 1-jén lépett hatályba.

20 A Bizottság ezután a felperes szolgálati érdekből történő kirendeléséről 2000. november 21-i határozatával intézkedett, amely a következőképpen szól:

»1. cikk

A Bizottság Georgios Gouvras-t (szem[élyi] sz[ám] 04295), az Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatóság A 3-as besorolási fokozatú tisztviselőjét, a személyzeti szabályzat 37. cikke a) pontjának első francia bekezdése és 38. cikke alapján szolgálati érdekből kirendeli a [görög] egészségügyi minisztériumba.

2. cikk

Georgios Gouvras szolgálati érdekből történő kirendelésre kerül 2000. november 1-jétől 2001. október 31-éig.«

21 Tekintettel a felperes ideiglenes jellegű kirendelésére, családja Luxemburgban maradt, gyermekei ott folytatták tanulmányaikat, házastársa pedig, aki szintén az Európai Közösségek tisztviselője, ott maradt alkalmazásban.

22 A Bizottság továbbra is Luxemburgban folyósította a felperes díjazását, beleértve a 100-as korrekciós együtthatóval súlyozott külföldi munkavégzési támogatást. Nem vitás, hogy kirendelése idején a felperes semmilyen díjazást nem kapott a görög közigazgatástól.

23 A felperes 2001. július 23-án elektronikus levélben kérte az alkalmazási helye és származási helye közötti utazás költségének megfelelő éves átalányösszeg kifizetését a maga és gyermekei számára.

24 2001. július 26-i feljegyzésével Martine Reicherts, a Bizottság Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóságának a luxemburgi és Ispra személyi állomány adminisztrációjáért felelős igazgatóságának igazgatója felkérte Adrian Barnettet, ugyanezen főigazgatóság jogokkal és kötelességekkel, valamint szociálpolitikával és szociális intézkedésekkel foglalkozó igazgatóságának a személyzeti szabályzat értelmezéséért felelős egysége vezetőjét, hogy részére »adjon közelebbi felvilágosítást Georgios Gouvras alkalmazási helyének értelmezésével kapcsolatban, esetleg a jogi szolgálat véleményének kikérését követően, figyelemmel a [...] vonatkozó ítélkezési gyakorlatra ([az Elsőfokú Bíróság] T-15/95. sz., do Paço Quesado kontra Bizottság ügyben 1996. február 28-án hozott ítélet[e] [EBHT-KSZ 1996., I-A-57. és II-171. o.], különösen annak 26[–]30. pontja)«.

25 E feljegyzésben Martine Reicherts megállapította:

»Mivel a kirendelő határozat nem határozza meg pontosan az érintett alkalmazási helyét, hivatalomnak nehézségekkel kellett szembenéznie az érintettnek járó kifizetésekkel és visszatérítésekkel kapcsolatosan; e nehézségek levélváltás tárgyát képezték [a Személyzeti és Igazgatási Főigazgatóság luxemburgi és Ispra személyi állomány adminisztrációjáért felelős igazgatóságának a luxemburgi személyi állománnyal foglalkozó egysége és ugyanezen főigazgatóság jogokkal és kötelességekkel, valamint szociálpolitikával és szociális intézkedésekkel foglalkozó igazgatóságának a személyzeti szabályzat értelmezéséért felelős egysége] között, és azokat felvetették egy brüsszeli tanácskozáson, anélkül azonban, hogy végleges álláspont alakult volna ki.«

26 Adrian Barnett válaszát követően, Martine Reicherts a következő levelet [...] intézte 2001. augusztus 14-én a felpereshez:

»Kérelme [alapján], a [...] luxemburgi személyi állománnyal foglalkozó egység újfent felvilágosaítást kért a személyzeti szabályzat értelmezéséért felelős egységtől a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek az Ön helyzetére történő alkalmazásáról. Mellékelten küldöm az ennek során történt levélváltást.

Ebből a — 2001. július 31-én kelt — válaszból kitűnik, hogy:

— a személyzeti szabályzat 38. cikkének megfelelően, az igazolások benyújtása esetén Ön jogosult minden olyan járulékos költség megtérítésére, amely a kirendeléssel kapcsolatban merül fel;

— az Ön illetményéből le kell vonni a [görög] egészségügyi minisztériumból (ahová Önt kirendelték) származó összes esetleges jövedelmet;

— mivel Önt Athénba [Görögország] rendelték ki, az Ön alkalmazási helyeként 2000. november 1-jei hatállyal ezt a várost kell meghatározni;

— emiatt ettől az időponttól számítva nem tartható fenn az Ön jogosultsága sem a külföldi munkavégzési támogatásra, sem az éves utazás megtérítésére;

— az Ön díjazására a Görögországra vonatkozó korrekciós együtthatót kell alkalmazni;

— az Ön díjazását Görögországba kell folyósítani;

[...]

Illetménye folyamatosságának biztosítása érdekében, 2001. szeptember [havi] illetményének kifizetése — a fentiekben felsorolt jogosultságoknak megfelelően — az Ön luxemburgi bankszámlájára történik. A fizetési iroda tájékoztatni fogja Önt 2001 szeptemberének elején az illetményéből visszatartandó pontos összegről; az iroda az Ön rendelkezésére áll a visszafizetés pontos módjának meghatározására. Pusztán tájékoztatásképpen, jelenleg a visszafizetendő összeg — az éves utazás visszafizettetését figyelmen kívül hagyva — 31 000 euróra tehető.«

27 A felperes erről a levélről 2001. szeptember 11-én távmásolat útján szerzett tudomást, és arra 2001. szeptember 14-én válaszolt igen részletes levélben, amelyben kérte e határozat felülvizsgálatát, valamint különböző egyéb információkat. Ebben a levélben a felperes előadta azokat a nehézségeket, amelyekkel akkor tapasztalt, amikor pontos tájékozódni kívánt kirendelésének feltételeiről, és említést tett azokról a személyekről, akiktől felvilágosítást kért, így J. Lavaud-ról, a Bizottság Személyzeti és Igazgatási Főigazgatósága személyzeti politikával megbízott igazgatóságának a személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó állománnyal és a kirendelt nemzeti szakértőkkel foglalkozó egységétől, Perez-Silvantól, ugyanezen főigazgatóság jogokkal és kötelességekkel, valamint szociálpolitikával és szociális intézkedésekkel foglalkozó igazgatóságának személyi járandóságokat kezelő egységétől, valamint D. Janssensről, a felperest alkalmazó főigazgatóság általános ügyekért felelős igazgatósága személyzeti, költségvetési és egyéb erőforrásokkal foglalkozó egységének vezetőjét. A felperes hozzátette, hogy kiutazása óta semmilyen olyan iratot nem kapott a Bizottság szervezeti egységeitől kirendelési feltételeit illetően, amely arra hívta volna fel a figyelmét, hogy kirendelése pénzügyileg a saját kockázatára — a jogosulatlanul kifizetett összegek esetleges visszafizettetésével — történik.

28 Martine Reicherts erre 2001. október 2-i feljegyzésével (a továbbiakban: 2001. október 2-i határozat) válaszolt, amelyben felhívta a felperest, hogy amennyiben óhajtja, támadja meg a személyi járandóságainak új megállapítását a személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdése szerinti panasz benyújtásával.

29 2001. október 10-én F. Augendre, a Bizottság Személyzeti és Igazgatási Főigazgatósága luxemburgi és Ispra személyi állomány adminisztrációjáért felelős igazgatóságának a luxemburgi személyi állománnyal foglalkozó egységétől, feljegyzést intézett a felpereshez, amelyben arról tájékoztatta, hogy a kirendelése idejére járó díjazásának a 2001. augusztus 14-i határozatnak megfelelően történő helyesbítő számfejtése a személyzeti szabályzat 85. cikke alapján 1 342,30 euró havi levonást eredményez 2001 novemberére, majd 1 342,16 euró levonást, azaz 2001 decemberétől 2003 novemberéig 24 hónapon át.

30 2001. október 22-én a felperes a 2001. augusztus 14-i és a 2001. október 2-i határozat, valamint az előbbi határozat végrehajtása alapján kiadott illetményértesítők tartalmának megsemmisítésére irányuló panasszal fordult a kinevezésre jogosult hatósághoz.

31 A felperest 2001. október 31-én elektronikus levélben értesítették David Byrnenek, a Bizottság egészségügyi és fogyasztóvédelmi kérdésekkel megbízott tagjának arról a döntéséről, amellyel a felperest aznap visszarendelte Luxemburgba, tekintettel azokra a kihívásokra, amelyekkel a Bizottságnak a bioterrorizmus területén szembe kellett néznie.

32 2001. december 11-én 2001. november 1-jei hatállyal hozott határozatával a Bizottság megszüntette a felperesnek szolgálati érdekből a görög egészségügyi minisztériumba történt kirendelését, és „újrabeosztotta" az Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Főigazgatósága Közegészségügyi Igazgatósága igazgatójának személyi tanácsadójává. A Bizottság 2002. február 6-i határozata, amely a felperest „visszahelyezte" ugyanezen igazgató személyi tanácsadójává, hatályon kívül helyezte és felváltotta ezt a határozatot.

33 A kinevezésre jogosult hatóság 2002. február 22-i — a felperes által 2002. március 1-jén átvett — határozatával elutasította a felperes panaszát.

34 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalánál 2002. június 11-én benyújtott keresetlevelében a felperes keresetet nyújtott be a 2001. augusztus 14-i határozat ellen (T-180/02. sz. ügy).

35 A felperes, arra hivatkozással, hogy a Bizottság Athént jelölte ki számára alkalmazási helyként, 2002. január 28-án illetményének a szokásos alkalmazási és fő tartózkodási helyén, Luxemburgban felmerülő rendszeres és bizonyított

kiadásai fedezésére szolgáló részének átutalására irányuló kérelmet terjesztett elő.

36 2002. március 8-án a felperes egy második kérelmet is benyújtott, amely az Athénban 2000. november 1-jén, illetőleg Luxemburgban 2001. november 1-jén történt szolgálatba lépése alapján, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 5. és 10. cikkének megfelelően, beilleszkedési támogatás és napidíj folyósítására irányult.

37 2002. április 30-i határozataival (a továbbiakban: 2002. április 30-i határozatok) az adminisztráció egyrészt hozzájárult nettó díjazása egy részének a személyzeti szabályzat VII. melléklete 17. cikke (2) bekezdésének c) pontja alapján a 2000 novembere és 2001 októbere közötti időszakra Görögországból Luxemburgba történő átutalásához, az átutalható összeget azonban a díjazás 35%-ára korlátozta, másrészt pedig tájékoztatta a felperest beilleszkedési támogatás és napidíj folyósítása iránti kérelmének elutasításáról".

A kereset az Elsőfokú Bíróság előtt és a megtámadott határozat

17 Georgios Gouvras az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. június 11-én érkezett keresetlevelével nyújtotta be első, a 2001. augusztus 14-i határozat ellen irányuló, első keresetét (T-180/02. sz. ügy). A Bizottság e kereset elutasítását kérte.

18 A fellebbező egy másik keresetet is benyújtott, amely a 2002. április 30-i határozat ellen irányult (T-113/03. sz. ügy). A Bizottság ebben az esetben is a kereset elutasítását kérte.

19 A 2001. augusztus 14-i határozat ellen benyújtott keresetének alátámasztására a fellebbező három jogalapra hivatkozott.

20 A fellebbező első jogalapjával azt állította, hogy a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat 37. cikke első bekezdése a) pontjának első francia bekezdését és 38. cikke a) pontját, amennyiben egyrészt elmulasztotta őt kirendelése előtt meghallgatni, másrészt pedig visszamenőleges hatállyal rögzítette alkalmazási helyeként Athént.

21 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság — a megtámadott ítélet 70–86. pontjában – kimondta, hogy egyrészt az adminisztráció — tekintettel a fellebbező besorolási fokozatára — joggal várhatta el a fellebbezőtől az adminisztratív és a személyzeti szabályzatban foglalt eljárások magasfokú ismeretét, másrészt pedig, hogy a tisztviselő alkalmazási helye elvileg ott található, ahol feladatkörét ellátja, és hogy a Bizottság a fellebbező alkalmazási helyeként a görög egészségügyi minisztériumba történt kirendelésekor hallgatólagosan Athént határozta meg.

22 Az Elsőfokú Bíróság ebből a megtámadott ítélet 87. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság helyesen határozta meg Athént a fellebbező alkalmazási helyeként, következésképpen elutasította a fellebbező által az első keresete alátámasztására felhozott első jogalapott.

23 Második jogalapjával a fellebbező azt állította, hogy a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat 85. cikkét, valamint hogy a bizalomvédelem elvének és a gondoskodási kötelezettségnek a figyelmen kívül hagyásával önkényes határozatot hozott, minthogy a fellebbező részére nem adott kellő időben olyan megbízható tájékoztatást, amely lehetővé tette volna számára annak eldöntését, hogy — figyelembe véve pénzügyi kötelezettségvállalásait — elfogadhatja-e athéni kirendelését és ezzel díjazásának a Görögországra érvényes korrekciós együtthatóval való súlyozása és a külföldi munkavégzési támogatás megszüntetése miatti jelentős csökkenését.

24 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 102. pontjában emlékeztetett arra, hogy jogosulatlanul kifizetett összeg visszatérítése a személyzeti szabályzat 85. cikke szerint olyan kifizetést feltételez, amellyel kapcsolatban az átvevő tudatában volt annak, hogy nem volt jogos indoka, vagy amennyiben a túlfizetés ténye nyilvánvalóan olyan, hogy azt nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

25 Ami először is azt illeti, hogy a fellebbező tudatában volt-e annak, hogy a kifizetésnek nincs jogos indoka, mivel alkalmazási helyeként Athént kellett volna kijelölni, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 108. pontjában kimondta, hogy Georgios Gouvras jogosulatlanul vette fel a részére azon oknál fogva folyósított összegeket, hogy alkalmazási helyeként Luxemburg volt kijelölve.

26 A megtámadott ítélet 109. pontjában azonban az Elsőfokú Bíróság hozzáteszi, hogy ennek ellenére ezek az összegek csak akkor követelhetők vissza, ha az adminisztráció által elkövetett tévedés annyira nyilvánvaló, hogy a fellebbezőnek azt fel kellett ismernie. A megtámadott ítélet 111. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy bár a Bizottság magatartása nem volt világos és több hónapot vett igénybe, hogy Georgios Gouvras járandóságairól — különösen a külföldi munkavégzési támogatásról — nyilatkozzék, meg kell állapítani, hogy valamely szokásos gondossággal eljáró, valamint a fellebbező tapasztalatával és besorolási fokozatával rendelkező tisztviselőnek tudnia kellett, hogy ez a támogatás a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 4. cikke szerinti külföldi munkavégzéshez kötött.

27 Ami másodsorban a 2001. augusztus 14-i határozat állítólagosan önkényes jellegét illeti, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 117–119. pontjában kimondta, hogy az állítólag megsértett kötelezettség pontos megjelölésének hiányában ezt a kifogást el kell utasítani.

28 Harmadsorban, a gondoskodási kötelezettségnek a Bizottság általi megsértését illetően, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 120–125. pontjában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Bizottság e kötelezettségét nem sértette meg, minthogy a fellebbező elismerte, hogy tájékoztatták a szolgálati érdekből történt kirendelésének az adminisztratív jogállására való kihatásairól.

29 Negyedsorban, a bizalomvédelem elvének megsértésével kapcsolatban, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 126–133. pontjában kimondta, hogy ezt az érvet el kellett vetni többek között azért, mert a Bizottság a kirendelési feltételeivel kapcsolatban nem adott a fellebbezőnek konkrét biztosítékokat.

30 Következésképpen a fellebbező által az első keresete alátámasztására felhozott második jogalapot – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

31 Harmadik jogalapjával a fellebbező a személyzeti szabályzat VII. melléklete 5. és 10. cikkének megsértésére hivatkozott, mivel előadása szerint a Bizottság megtagadta tőle mind a külföldi munkavégzési támogatást, mind a napidíjat.

32 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 142–144. pontjában kimondta, hogy a Bizottság 2001. augusztus 14-i határozatában nem tagadta meg ezeket a juttatásokat a fellebbezőtől. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság arra a megállapításra jutott, hogy ezt a jogalapot el kell utasítani.

33 Ennek következtében az Elsőfokú Bíróság Georgios Gouvras-nak az említett határozat ellen irányuló keresetét teljes egészében elutasította.

34 Georgios Gouvras a második, a 2002. április 30-i határozatok ellen irányuló keresetében a határozatok jogszerűségét két jogalapra hivatkozással vitatta.

35 Első jogalapjában azt állította, hogy a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 5. és 10. cikkét, mivel athéni kirendelése idején megtagadta tőle a külföldi munkavégzési támogatás és a napidíj folyósítását, valamint Luxemburgba történt újrabeosztásakor a beilleszkedési támogatás kifizetését is.

36 Ami elsősorban a fellebbezőnek az Athénba történt kirendelésekor fizetendő beilleszkedési támogatást illeti, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 156–159. pontjában kimondta, hogy a fellebbező jogosan kérte a részére beilleszkedési támogatást meg nem állapító 2002. április 30-i határozat megsemmisítését.

37 Ami másodsorban a fellebbezőnek a Luxemburgba való visszatérésekor fizetendő beilleszkedési támogatást illeti, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 160–161. pontjában kimondta, hogy a Bizottság a személyzeti szabályzat VII. melléklete 5. cikkének (4) bekezdése alapján megalapozottan tagadta meg e támogatás megállapítását.

38 Ami harmadsorban a napidíjat illeti, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 162–166. pontjában kimondta, hogy azt a Bizottság jogosan tagadta meg a fellebbezőtől, mert ellenkező esetben a napidíj kifizetésére a személyzeti szabályzat VII. melléklete 10. cikkének céljával ellentétesen került volna sor. Ugyanis sem athéni, sem luxemburgi lakóhelye nem voltak ideiglenesnek tekinthetők.

39 Az Elsőfokú Bíróság tehát úgy ítélte meg, hogy részben helyt kell adnia a fellebbező által második keresete alátámasztására felhozott első jogalapnak, mert a Bizottság tévedett, amikor megtagadta a fellebbező részére az Athénba történt kirendelésekor fizetendő beilleszkedési támogatás megítélését.

40 A fellebbező második jogalapjában arra hivatkozott, hogy a Bizottság — mivel a fellebbező díjazásának 35%-ára korlátozta azon tagállamon kívülre utalható részét, amelyben feladatait ellátta — a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat 38. cikkének d) pontját és a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 17. cikkét.

41 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 194–211. pontjában kimondta, hogy a Bizottság helyesen alkalmazta a személyzeti szabályzat 38. cikkének d) pontját, a fellebbező ugyanis athéni kirendelése idején ugyanannak a besorolási fokozatnak és fizetési fokozatnak megfelelő díjazást kapott, mint amellyel a származási intézményében rendelkezett. Ez a rendelkezés ugyanis egyáltalán nem jelenti azt, hogy az érintettnek athéni alkalmazása idején meg kellett volna kapnia a Luxemburgban kapott teljes díjazását. Az Elsőfokú Bíróság kimondta azt is, hogy az átutalásnak a fellebbező nettó díjazása 35%-ára korlátozása nem aránytalan, mert a fellebbező nem nyújtott be a költségek kivételességével kapcsolatos olyan bizonyítékot, amely lehetővé tette volna, hogy az adminisztráció engedélyezze az említett százalékarányon felüli átutalást.

42 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság elutasította a Georgios Gouvras által a második keresete alátámasztására felhozott második jogalapott.

43 Ennek következtében az Elsőfokú Bíróság egyrészt megsemmisítette a fellebbező részére az Athénba történt kirendelése okán fizetendő beilleszkedési támogatás nyújtását megtagadó 2002. április 30-i határozatot, másrészt pedig a második keresetet ezt meghaladóan elutasította.

A fellebbezés

A felek kérelmei

44 Fellebbezésében Georgios Gouvras azt kéri, hogy a Bíróság:

— elsődlegesen helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet abban a részében, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasította:

— egyrészt a T-180/02. sz. ügyben a 2001. augusztus 14-i határozat megsemmisítésére,

— másrészt pedig a T-113/03. sz. ügyben a díjazásának a kirendelése idején Luxemburgba átutalható részét legfeljebb 35%-ra korlátozó, 2002. április 30-i határozat megsemmisítésére irányuló kereseti kérelmeit,

— ezt követően új rendelkezésekkel hatalmazza fel a fellebbezőt jogi érvei és kereseti kérelmei megfelelő módosítására;

— másodlagosan, semmisítse meg a 2001. augusztus 14-i határozat összes rendelkezését, valamint a 2002. április 30-i határozatot, amely díjazásának 35%-ára korlátozza annak Luxemburgba, tehát szokásos alkalmazási helyére átutalható részét semicolon,

— kötelezze a Bizottságot az eljárás mindkét bíróság előtt felmerült költségeinek viselésére.

45 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

— utasítsa el a fellebbezést mint elfogadhatatlant, vagy legalábbis mint megalapozatlant;

— a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

46 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 119. cikke értelmében ha a fellebbezés nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve nyilvánvalóan megalapozatlan, azt a Bíróság — az előadó bíró jelentése alapján és a főtanácsnok meghallgatását követően — indokolt végzéssel bármikor elutasíthatja.

A 2001. augusztus 14-i határozatra vonatkozó jogalapokról

Az első jogalapról

47 Első jogalapjával a fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vizsgálta, hogy a Bizottság ténylegesen tájékoztatta-e őt szolgálati érdekből történt kirendelése előtt a kirendelésnek nemcsak a fellebbező adminisztratív helyzetére történő összes kihatásáról, hanem az abból eredő pénzügyi következményekről, különösen a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosult-

sággal, az éves utazás megtérítésével kapcsolatban, valamint arról a tényről, hogy díjazását a Görögországra alkalmazandó korrekciós együtthatóval fogját súlyozni. A fellebbező előadása szerint ily módon nem volt lehetősége érdekeinek hathatós érvényesítésére és kirendelése megszüntetésének hat hónap eltelte utáni kérelmezésére. Georgios Gouvras ezért úgy ítéli meg, hogy a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat 37. cikke első bekezdése a) pontjának első francia bekezdését és 38. bekezdését.

48 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EK 225. cikk (1) bekezdéséből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat, és abban csak az Elsőfokú Bíróság hatáskörének hiányára, a fellebbező érdekeit hátrányosan befolyásoló eljárási szabálytalanságra, valamint a közösségi jognak az Elsőfokú Bíróság általi megsértésére lehet hivatkozni (lásd különösen a C-284/98. P. sz., Parlament kontra Bieber ügyben 2000. március 16-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-1527. o.] 30. pontját és a C-345/00. P. sz., FNAB és társai kontra Tanács ügyben 2001. május 10-én hozott végzés [EBHT 2001., I-3811. o.] 28. pontját).

49 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egyedül az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel egyrészt a tényállás megállapítására (kivéve azt az esetet, ha megállapításainak tárgyi pontatlansága az elé tárt iratokból adódnék), másrészt pedig tényállás értékelésére. A tényállás értékelése — kivéve a bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság általi elferdítésének esetét — mint olyan nem tartozik a Bíróság által végzett felülvizsgálat hatálya alá (lásd a C-53/92. P. sz., Hilti kontra Bizottság ügyben 1994. március 2-án hozott ítélet [EBHT 1994., I-667. o.] 42. pontját és a C-280/99. P.–C-282/99. P. sz., Moccia Irme és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. június 21-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-4717. o.] 78. pontját).

50 Ezért a tényállásnak az Elsőfokú Bíróság általi megállapításával vagy értékelésével kapcsolatos kifogások csak abban az esetben lennének elfogadhatók, ha a fellebbező

arra hivatkoznék, hogy az Elsőfokú Bíróság olyan megállapításokat tett, amelyek tárgyi pontatlansága az iratokból kitűnik, vagy hogy a hozzá benyújtott bizonyítékokat elferdítette.

51 Márpedig jelen esetben meg kell állapítani, hogy első jogalapjával Georgios Gouvras megpróbálja felülvizsgáltatni a Bírósággal a tényállásnak az Elsőfokú Bíróság által elvégzett értékelését (miszerint a kirendelési határozat előtt a fellebbezőt meghallgatták és kellő felvilágosítással látták el) anélkül, hogy bizonyítaná, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette volna a bizonyítékokat.

52 Ezért ezt a jogalapot – mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant – el kell utasítani.

A második jogalapról

53 Második jogalapjával a fellebbező mindenekelőtt azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazás alapján jutott arra a megállapításra, hogy az adminisztráció szabálytalanságot követett el, amikor 2000. november 1. és 2001. augusztus 14. között a külföldi munkavégzési támogatást tartalmazó és a Luxemburgra vonatkozó korrekciós együtthatóval súlyozó illetményértesítőket állított ki.

54 Ezenkívül a fellebbező állítása szerint az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi jogot, amikor kimondta, hogy a fellebbezőnek tudomása volt a kifizetések szabálytalanságáról, illetőleg hogy ez a szabálytalanság annyira nyilvánvaló volt, hogy arról neki tudnia kellett. A fellebbező felrója továbbá az Elsőfokú Bíróságnak, hogy tévesen vélte úgy, hogy valamely szokásos gondossággal eljáró, valamint a fellebbező tapasztalatával és besorolási fokozatával rendelkező tisztviselőnek tudnia kellett a vitatott kifizetések szabálytalanságáról.

55 Ennélfogva a fellebbező az Elsőfokú Bíróságnak a tényállás jogi minősítésével kapcsolatos kérdésre adott válaszát vitatja, és így jogkérdésben kér felülvizsgálatot a Bíróságtól.

56 Ebből következően a fellebbezés alátámasztására felhozott második jogalap elfogadható.

A jogalap mindkét részének megalapozottságáról

57 Ami mindenekelőtt a kifizetések szabálytalanságát illeti, elegendő annak megállapítása, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen mondta ki a megtámadott ítélet 104–108. pontjában, hogy a tisztviselő teljes díjazása megtartásának elve nem indíthatja az adminisztrációt arra, hogy a tisztviselő részére olyan juttatásokat és előnyöket folyósítson, amelyekre az nem jogosult. Következésképpen, mivel a fellebbező alkalmazási helyeként Athént kellett megjelölni, meg kell állapítani, hogy jogosulatlanul vette fel azokat az összegeket, amelyeket az adminisztráció annak alapján folyósított, hogy a fellebbező alkalmazási helyeként Luxemburgot jelölték meg.

58 Ami a továbbiakban a díjazás kifizetésének szabálytalanságáról való tudomást illeti, az Elsőfokú Bíróság szintén helyesen mondta ki a megtámadott ítélet 109–116. pontjában, hogy a Bizottság helyesen alkalmazta a jogosulatlanul kifizetett összegek visszatérítésére vonatkozó eljárást.

59 Amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 111. pontjában kifejtette, „noha a Bizottság valóban nem nyilatkozott egyértelműen, és több hónapra volt szüksége ahhoz, hogy a felperes járandóságairól nyilatkozzék, meg kell állapítani, hogy valamely szokásos gondossággal eljáró, valamint a fellebbező tapasztalatával és besorolási fokozatával rendelkező tisztviselőnek tudnia kellett arról, hogy a külföldi munkavégzési támogatás a személyzeti szabályzat VII. mellékletének 4. cikke szerinti külföldi munkavégzéshez kötött".

60 Végül, amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 115. pontjában kimondta, és ellentétben azzal, amit a fellebbező állít, a személyzeti szabályzat rendelkezései nem erősíthették meg a felperest abban a nézetében, hogy joga van a luxemburgi alkalmazási hely és az ott felvett összes juttatás megtartására. Egyrészt, a személyzeti szabályzat nem tartalmaz kifejezett rendelkezéseket a tisztviselő kirendelés esetén fennálló alkalmazási helyének meghatározását illetően, másrészt pedig a személyzeti szabályzat a kérdéses juttatások folyósítását kifejezetten bizonyos feltételekhez köti.

61 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a Bizottság helyesen alkalmazta a jogosulatlanul kifizetett összegek visszatérítésére vonatkozó eljárást.

62 Emiatt a második jogalapot – mint nyilvánvalóan megalapozatlant – el kell utasítani.

A 2002. április 30-i határozatra vonatkozó egyetlen jogalapról

63 A fellebbező ezzel az egyetlen jogalappal azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazás alapján jutott arra a megállapításra, hogy a 2002. április 30-i határozat nem sértette meg a személyzeti szabályzat 38. cikkének d) pontját azzal, hogy a fellebbező kirendelésének időtartamára a díjazásának Luxemburgba átutalható részét 35%-ra korlátozta.

64 Fellebbezésében a fellebbező annak előadására szorítkozik, hogy kérelme nem arra irányul, hogy előnyösebb pénzügyi helyzetbe hozza, mint amely kirendelésével járna együtt, hanem csupán annak megakadályozását célozza, hogy helyzete jelentős pénzügyi hátránnyal járjon. Ennek az álláspontjának az alátámasztására azonban egyetlen érvet sem adott elő.

65 E tekintetben az EK 225. cikkből, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből és a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-ának c) pontjából következően a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyeztetni kívánt ítélet kifogásolt elemeit és a kérelem alapjául szolgáló egyedi jogi érveket (lásd különösen a C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5291. o.] 34. pontját; a C-248/99. P. sz., Franciaország kontra Monsanto és Bizottság ügyben 2002. január 8-án hozott ítélet [EBHT 2002., I-1. o.] 68. pontját, továbbá a C-488/01. P. sz., Martinez kontra Parlament ügyben 2003. november 11-én hozott végzés [EBHT 2003., I-13355. o.] 40. pontját).

66 Jelen esetben meg kell állapítani, hogy a fellebbezés nem jelöli meg, hogy miért tartja a fellebbező tévesnek azt a jogi indokolást, amelyre az Elsőfokú Bíróság a

megtámadott ítélet 210. pontjában támaszkodott, ezért a 2002. április 30-i határozat ellen felhozott egyetlen jogalapot – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani.

67 Még ha a kérelem elfogadható lenne is, a jelen esetben hivatkozott cikk alkalmazhatatlansága miatt megalapozatlan lenne, minthogy a személyzeti szabályzatban előírt juttatások folyósításának elmaradása nem tartozik a költségek fogalmához.

A költségekről

68 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A szabályzat 70. cikke alapján a Közösségek és azok alkalmazottai közötti jogvitákban az intézmények maguk viselik saját költségeiket. Az említett eljárási szabályzat 122. cikke második bekezdésének értelmében azonban a 70. cikk nem alkalmazható valamely intézmény tisztviselője vagy egyéb alkalmazottja által az intézmény ellen benyújtott fellebbezés esetén. A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezést elutasítja.

2) Georgios Gouvras-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások